

Всички скачаха, викаха, смѣха се. Но най-много се смѣше Милка, плѣскаше съ ржчикитѣ си и подскачаше на всѣка крачка. Тя можеше да си играе колкото щѣ въ сщия тоя салонъ, гдѣто обикновено не я пущаха, гдѣто майка ѝ приемаше своитѣ гости.

Днесъ ги нѣмаше тия гости — натруфени дами и наконтени мъже въ дълги суртуци; тукъ бѣха само дѣца — братовчедитѣ и братовчедкитѣ на Милка, и още тѣхнитѣ майки: тетка Зина, тетка Юлка и тетка Софка. . .

III.

Тя бѣше тоже весела.

Милка ги обичаше всичкитѣ тѣхъ, защото тѣмъ не трѣбваше да прави церемонни поклони и реверанси. Мама — вѣчно загрижена съ по нѣщо, вѣчно готвеща се за визити или за балъ, — мама днесъ бѣше тоже весела и милозлива съ Милка. И Милка, която обожаваше своята хубавица майка, се чувствуваше на седмото небе.

И какъ да се не чувствува, когато мама самà ѝ отрѣза отъ елката нѣколко чудни играчки. когато тя ѝ подари кукла — грамадна синьоока кукла съ златни коси. облѣчена въ богата пембена рокля. И прѣзъ цѣлия вечеръ мама ни веднажъ не ѝ каза: „Ахъ, Милке, иди, за Бога, отгатакъ, стига си се въртѣла тука“!

Да, това бѣ рѣдко щастие за мъничката Милка. Тя не плака, не капризничи и бърже заспа въ прѣмѣненото си креватче, притиснала до гърдитѣ си синьооката хубавица-кукла. . .

IV.

Милка бълнуваше.

А на другия день мъничката Милка вече горѣше на огънь и безсилна, тъжна, лежеше въ кревата.